

Weskon

„Nikdy jsem neplánoval, že můj život bude vypadat právě takhle. Chtěl jsem být učencem, který se umí na svět nejen dívat, ale dokáže pronikat i k jeho tajemstvím. Toužil jsem poznávat, hledat a odpovídat na otázky. Zároveň mi ale bylo jasné, že nesmím ztratit spojení s tím, co mě bezprostředně obklopuje. Z toho důvodu jsem se nikdy neodvracel ani od věcí, jež ostatní považovali za nicotné. Obdivoval jsem ty, kteří před sebou viděli cíl a mířili k němu jako loď ke spásnému majáku... A pak jsem takového člověka potkal. Člověka, jenž se nezastavil na své cestě proto, že proti němu stála přesila a téměř nikdo mu nedával šanci. Proto jsem se za něj postavil. Dodnes si myslím, že jsem si ne zvolil špatnou stranu. Pouze stranu, již nebylo dopřáno zvítězit.“

Kdyby se někdo zeptal Věroběda Slapenivy, kapitána „Mořské harfy“, zda si pamatuje na všechny trosečníky, které zachránil, možná by si vzpomněl i na den, kdy před lety našel mladého muže, který mluvil s alمندorským přízvukem a říkal si Weskon.

V rozzedraných šatech, ale s místně zhotoveným mečem vyprávěl, jak loď, na níž se plavil do Rilundu, přepadli plavenští korzáři a jemu jedinému se podařilo uniknout a dosáhnout nedalekého ostrova. Cílovým přístavem „Mořské harfy“ však byl Erin, kde se také Weskonova noha poprvé dotkla půdy jižního kontinentu. Přestože posádka byla zvědavá na trosečnickův osud, příliš se nedozvěděla. Zachráněný totiž většinu cesty strávil v bolestech, jež patrně vyvolávala suchozemci tolik obávaná mořská nemoc. V Erinu se ocitl prakticky bez prostředků, proto se jeho prvotním úkolem stalo nalezení vhodného zaměstnání.

„Ideál je krásná věc a můj obdiv patří každému, kdož nějaký má. Ovšem ve střetu se skutečností příliš nepomůže. Neustále se potýkáte se záležitostmi vyžadujícími přístup, jaký je od těch ideálních velmi vzdálen. Nakonec máte jen dvě možnosti. Buď zůstat věrný svým snovým představám a dříve či později špatně skončit, nebo začít bojovat s okolním světem jeho vlastními zbraněmi. Rovněž já jsem se ocitl na této křižovatce, kde bylo nutno volit.“

V Erinu se Weskon relativně rychle zorientoval a vstoupil do služeb rodu Stankiewiczů. Výnosný, ale zároveň i riskantní obchod na Démantové cestě nabízel pro schopného muže či ženu vždy možnost k uplatnění. Mladý Weskon strávil téměř tři roky jako ozbrojený průvodce obchodníků nebo člen posádky ve strážních pevnostech. V kontaktu se zkušenými pohraničními harcovníky se rychle zlepšoval ve stopování, znalostech přírody i umění boje a přežití v džungli. Zúčastňoval se tajných nočních přepadů domorodých vesnic, které se často měnily v krvavá jatka. Stál i na palisádách pevností, napadených rozběsněnými divochy, jež podporovala magie jejich šamanů. Několikrát se připojil k výpravám na tajemná a neznámá místa. Luk a meč se mu staly věrnými druhy a pod čepelí jeho nože umírali nejen bojovníci, ale i ženy a děti. Jestliže již dříve uměl bojovat, tady se naučil zabíjet.

„Jo, na Weskona si pamatuju. Na takového chlapa snad ani nejde zapomenout. Byl klidnej a moc nemluvil, ale když mělo dojít k nějaký mele, byl jako samotnej smrtistín. Moc 'sme toho vo něm nevěděli, ale vono vlastně stačilo jen ho pozorovat... Tak třeba jednou 'sem ho viděl před bojem s vobličejem pomalovaným tmavě červenou barvou. Říkalo se, že když prej zabil svýho prvního člověka, tak se takhle pomazal jeho krví.“

Jasomír Blewnicki, erinský hraničář

Pokud chcete přežít v džungli, musíte být dobří nebo mít neuvěřitelnou dávku štěstí, ale nejlépe obojí dohromady. Jestliže dojdou naplnění oba požadavky, získáte i značné bohatství, neboť odměna za vaše služby je přímo úměrná riziku. A Weskon si dokázal vydělat dost na to, aby se mohl vydat ke svému původnímu cíli, na univerzitu v Rilundu. Neučinil to. Rozhodl se, že bude poznávat věci a místa, o nichž by jinak musel jen číst a poslouchat vyprávění druhých. Krátce proto pobyl v trpasličích městech v Khelegových horách, odkud zamířil na území Východní dálavy. S sebou si odnášel i jméno, které mu dali domorodci – Měsíční Stín. Na rozlehlých pláních na jižní hranici se se svými schopnostmi rovněž neztratil. Relativně rychle na sebe upozornil a brzy se začalo říkat, že je to ten pravý muž pro nejrůznější choulostivé úkoly. Stal se lovcem odměn. Za patřičnou sumu byl schopen odhalit a případně vyřešit řadu „problémů“. Svou práci odváděl spolehlivě, pokud se ho jeho zaměstnavatel nepokusil podrazit. Nejprve působil sám, ale později kolem sebe shromáždil družinu schopných mužů, s nimiž se mohl odvažovat i větších podniků. A jeho věhlas úměrně tomu stoupal.

„Nečekal jsem od ostatních sympatie. Lidé mě nevyhledávali proto, aby se se mnou dělili o své radostné chvíle. Potřebovali mé schopnosti, protože jsem jim mohl pomoci z potíží. Nenařadili si mě k tomu, abych jim způsoboval potěšení. Věděli, co dokážu, ale jako by si to nechtěli připouštět. Zvykl jsem si na jejich pohledy a názory. Byl jsem dobrý k tomu, abych splnil svůj úkol, při němž pravidelně tekla krev. Avšak jakmile vše skončilo, dávali mi jasně najevo, že už mezi nimi nejsem vítaný. Nepočítal jsem s projevy přízně či vděčnosti. Na to jsem už znal běh světa příliš dobře.“

S touto skupinou se posléze vydal dál na jih směrem k Hořkým horám a Tisíci jeskyní. Asi rok o něm nebylo slyšet, ale pak se náhle znovu objevil. Sám. A mnozí říkali, že se musel změnit. Začal si důsledně vybírat, komu poskytne své služby. Rovněž odměny byly různé – mnohým pomohl za jídlo či pouhý stisk ruky, s jinými se ale odmítl bavit, třebaže mu nabízeli měšce zlatáků. Ze své neúprosnosti a umění s mečem však nic neztratil. Ba naopak, stále se zdokonaloval a neustával ve své touze poznávat.

Přestože působil i jako stopař almodorských oddílů při jejich výpravách proti heverenům, jako svobodný dobrodruh se zúčastnil i několika menších akcí ve službách Svobodných měst na jejich území. Jeho cesta ho posléze zavedla do Albirea, kde po několikátýdenním pobytu nastoupil na loď, na jejíž palubě doplul až do Dunrileanu a odtud konečně do Rilundu.

Po tolika událostmi naplněné pouti stanul konečně u svého cíle. Ovšem byl to již jiný člověk. Na univerzitě a v Sio menově klášterní knihovně sice tráví mnoho hodin a neopomene navštěvovat zajímavé přednášky či dozvídat se o nových objevech, ale minimálně stejně pozornosti věnuje výpravám mimo civilizaci, při nichž si chce své poznatky srovnat se skutečností. Dalo by se říci, že cesta je jeho domovem i způsobem života. V poslední době navázal kontakty s rodem Čerevů, na jejichž území svedl proslulý souboj v osadě Chajnov. Dá se tedy očekávat, že se Weskon v Západní dálavě po delší dobu zdrží.

„Když jsem se poprvé s Weskonem setkala, zaujaly mě jeho oči. Byly jedním slovem zvláštní. Představovala jsem si, že jejich pohled působí jako chladivá kamenná deska, na kterou s úlevou uléháme v parném dni. Ale zároveň že mohou sálat jako ocelový plamen v záru zuřícího boje.“

Lada Čerevová, pouštní druidka

Weskon má urostlou postavu vysokou téměř dva metry. Sice na ní nehrají nápadně vypracované svaly, avšak to rozhodně neznamená, že by tento muž byl nějak znevýhodněn. Známa jeho vytrvalost, s níž dokáže být na cestě dlouhé hodiny a nepocítovat únavu. Tmavě hnědé vlasy nosí krátce sestřižené, občas mívá kolem hlavy zavázaný černý šatek s bílým vyšíváním. Je-li to možné, pravidelně se holí a udržuje svou tvář bez vousů. V jeho obličejí jsou nejpozoruhodnější oči. Ačkoli samotnému Weskonovi je něco málo přes šestadvacet let, jeho pohled vyvolává představu člověka mnohem staršího, který již mnohé spatřil a vryl si do paměti.

Rád se obléká do volnějších košil a kalhot tmavších barev, oblíbil si vysoké pevné boty. Občas se podaří zahlédnout i osmicípou obsidiánovou hvězdu, kterou má na řemínku zavěšenou na krku. Velmi často rovněž nosí dočerna zbarvenou kroužkovou košili, vykovanou trpasličími kováři, za širokým opaskem zastrčený široký lovecký nůž a přes rameno zavěšený dlouhý luk a toulec šípů. Nejznámější je však jeho meč, dílo vynikajícího mistra dávných dob s runami pokrytou čepelí, kterému Weskon říká Píseň a jenž je stejně proslulý jako jeho majitel.

„Bojovala jsem s Weskonem bok po boku a na ty chvíle nikdy nezapomenu. Modlím se ke všem sedmnácti bohům, aby nikdy nedošlo k tomu, že bych musela stanout proti němu.“

Garlea Danklová, svobodná šermířka

Weskon své soukromí a city považuje za v zácné tajemství a pečlivě je před okolím tají. Jelikož téměř neustále žije v nebezpečí, vypěstoval si velmi silnou ostražitost. Podle ponaučení, že nejlepší bojovník je ten, jehož nelze odhadnout, řídí i své chování. Má sice několik pevných zásad, ty však nedává nijak okázale najevo.

Není jeho zvykem drát se do popředí a upozorňovat na sebe. Příliš mnoho nenamluví, ovšem jeho slova dokáží povzbudit. Vždy se snaží o to, aby jednal s rozmyslem a neztratil nad sebou kontrolu. To považuje za své osobní selhání, a proto se vyhýbá takovým věcem, jako jsou nadměrná konzumace alkoholu či slepá zuřivost v boji. Vzhledem ke své uzavřenosti nemá mnoho přátel, k jejich spočtení by stačily prsty jedné ruky, a tito lidé mohou počítat s tím, že Weskon je v nouzi neopustí, a jsou připraveni udělat pro něho totéž.

Další vlastnost, která je s tímto mužem spjata, je touha po vědění a poznávání. Jeho sečtělost je patrná i z toho, jak mluví. Jeho spisovné vyjadřování sice může napoprvé působit směšně, ale vzápětí si člověk uvědomí, že v tomto případě rozhodně nejde o nepatřičnost. Téměř nikdo netuší, že Weskon je autorem řady bojových, ale i milostných básní, z nichž některé jsou široce rozšířené a všeobecně známé. Asi nejvíce z nich proslula „Stežka meče“.

Na Weskonových rukou ulpělo mnoho krve a on si je toho dobře vědom. Zároveň je mu ale jasné, že musí být schopen čelit možnému nebezpečí všemi prostředky. Byť to může znít podivně, nerad se uchyluje k násilí. Pokud však již k boji dojde, vstupuje do něj s tím, že milost nedává a od nikoho ji neočekává. Pro Weskona nepředstavuje boj radost a vzrušení, nebo vyžívání se v krutosti a zabíjení. Považuje ho za překážku, kterou musí zdolat. A nejsnazší cesta vede většinou přes mrtvé soupeře. Naučil se využívat všechny výhody, jakých se mu může dostat, i když je někteří mohou považovat za nečestné. On se však v tomto ohledu řídí holou praktičností.

Jako člověk, který kráčí smrti ve stínu, si Weskon po určité době uvědomil cenu života, jeho výlučnost a křehkost. Má proto úctu k lidem, kteří životy ochraňují. Zejména v poslední době roste jeho přízeň a

náklonnost k bohyni Estel a jejím kněžkám. Symbolizují pro něho čistotu a ideál, jenž on sám ztratil a jehož už nemůže opětovně dosáhnout.

Weskon hodně cestuje, takže se s ním může družina setkat prakticky kdekoli na Taře, i když s největší pravděpodobností se bude v současnosti zdržovat v Západní dálavě či přímo v Rilindu. Nemá zájem o zbytečné konflikty a pokud bude mít družina nějaké zajímavé informace, rád si je vyslechne a na oplátku se podělí o své vědomosti. Svou činností si samozřejmě nadělal řadu nepřátel, kteří se mohou pokusit družinu najmout k jeho likvidaci. Pak ovšem bude představovat nebezpečného protivníka, který proti družině použije vše, o čem se bude domnívat, že mu pomůže.

Popis pro Dračí Doupě:

Weskon – barbar chodec

Úroveň: 14

Síla: 17/+3

Obratnost: 13/+1

Odolnost: 15/+2

Intelligence: 17/+3

Charisma: 14/+1

Kouzelné předměty: Píseň (chodecký meč 9/0 se 4 magy vlastní magenergie), kroužková košile (KZ 6), obsidiánová hvězda (+1 k ÚČ a OČ), případně další magické vybavení podle momentální potřeby